

رهایی زنان بدون سرنگونی

جمهوری اسلامی میسر نیست!

۸ مارچ روز جهانی زن، روز اعتراض به ستم بر زن و در عین حال روز گرامیداشت مبارزات و تلاشهای بی وقفه ای است که زنان در طول تاریخ برای رسیدن به آزادی و برابری در سراسر گیتی انجام داده اند. از سال ۱۹۱۰ که به ابتکار زنان کمونیست، ۸ مارچ به مثابه روز جهانی زن تعیین گردید، این تلاشها هر روز ابعاد گسترده تری یافته است. در روز ۸ مارس زنان مبارز جهان با بر پا کردن میتینگ ها و گردهمائی هائی ضمن تجلیل از مبارزات تاکنونی و دستاوردهای انکار ناپذیرشان، راه دستیابی به رهائی قطعی را مورد کنکاش قرار می دهند. روشن است که در جهانی که بنیادش بر نابرابری و استثمار نیروی کار قرار گرفته، رهائی زنان زحمتکش به مثابه اکثریت زنان جهان جز از طریق نابودی این جهان طبقاتی میسر نمی باشد. درست به همین دلیل است که مبارزه زنان زحمتکش با مبارزه برای نابودی جهان طبقاتی همسو و به هم تنیده است.

امروز زنان تحت ستم ایران روز جهانی زن را در شرایطی گرامی می دارند که به اعتبار سلطه یک رژیم زن ستیز مدافع سیستم گنبدیده سرمایه داری، تحت شدیدترین استثمار و ستم های وحشتناک قرار گرفته اند. در شرایطی که حتی در قوانین نیز عدم برابری حقوقی بین زن و مرد به رسمیت شناخته شده و خواستها و مطالبات بر حق شان هر روز به وحشیانه ترین شکلی سرکوب می شود. همین چندی پیش در روز ۳۰ بهمن ماه امسال بود که دو زن کارگر و فعال جنبش زنان را با سبعیتی باور نکردنی در سنندج به جرم شرکت در مراسم روز جهانی کارگر در ساختمان دادگستری این شهر به تازیانه بستند. اگر تا دیروز مزدوران جمهوری اسلامی زنان را به بهانه "طرح امنیت اجتماعی" در کوچه و خیابان مورد تعرض قرار داده و به بهانه عدم رعایت حجاب اسلامی تحقیر کرده و مورد ضرب و شتم قرار می دادند، حال توحش خود را به این صورت نشان می دهند که خود حکایت گر شرایط وخیم زیست و مبارزه زنان زحمتکش ماست. این واقعیت عینی جلوه ای از سرکوب به اصطلاح قانونی زنان توسط رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی بوده و از بربریتی پرده بر می دارد که ۳۰ سال است زنان را به مثابه نیمی از جامعه به زنجیر کشیده و از هیچ اجحاف و ستمی بر آنها کوتاهی ننموده است.

طبیعی است که زنان مبارز ما بر علیه این بربریت در هر سطح و شکلی به اعتراض برخاسته و بکوشند با در هم کوبیدن بساط جور و ستم دیکتاتوری حاکم مسیر رهائی خود را هموار سازند. به همین خاطر است که روزی نیست که فریاد زنان مبارز پایه های نظام زن ستیز موجود را به لرزه در نیاورده باشد. مسلم است که اکثریت زنان زحمتکش و تحت ستم ایران رهائی خود از زیر بار همه مظالم موجود را در سرنگونی رژیم مرتجع جمهوری اسلامی و بر پائی نظامی کاملاً دموکراتیک جستجو می کنند. اما درست در چنین شرایطی است که شاهدیم که اصلاح طلبان حکومتی که همواره کارشان در این سالها به انحراف کشیدن مبارزات و اعتراضات مردم مبارز جهت خرید زمان برای تداوم سلطه نظام حاکم بوده است در مورد مسئله زنان نیز در تلاشند با فریب زنان ستمدیده این مملکت به آنها چنین حقه کنند که راه نجاتشان از تمامی ظلم ها، وحشی گری های در حق زنان و بی عدالتی های موجود، صرفاً تغییر قوانین این رژیم در بستر مبارزه ای قانونی و مسالمت آمیز می باشد. "راهی" که نتیجه آن جز ائتلاف انرژی مبارزاتی زنان در "پیراهه" نبوده و همانگونه که تجربه تاکنونی خود زنان نشان داده حاصلی جز تداوم وضع نکبت بار موجود در بر ندارد. این شعار ها و راه حل های سترون رفرمیستی در شرایطی طرح و تبلیغ می شوند که دیکتاتوری حاکم در طول ۳۰ سال سلطه ددمنشانه خود به کرات نشان داده که اساساً غیر قابل رفرم و اصلاح می باشد و بطور قطع هیچ ارزشی برای آراء مردم قائل نبوده و نیست. اما علیرغم اثبات بیهوده و سترون بودن چنین القائات و راه حل هائی، اصلاح طلبان هنوز ادعا می

کنند که می توان و باید با جمع آوری تعداد زیادی امضاء، ستمگران حاکم را به اصلاح قوانین زن ستیز وادار نمود و اینطور جلوه می دهند که گویا از این طریق زنان ستمدیده به حق و حقوق خود خواهند رسید. اتفاقاً قابل توجه است که این حرفهای فریبکارانه و این راه های بی نتیجه، در شرایطی تبلیغ می شوند که ستمگران حاکم هر روز زنجیرهای اسارت زنان را محکمتر می سازند و قوانین زن ستیزانه موجود را ظالمانه تر می کنند. این واقعیت خود بیانگر آن است که تبلیغ چنان نظراتی جزء توهم پراکنی معنای دیگری ندارد. این زنان رفرمیست از رژیم ددمنشی خواهان تغییر قوانین و یا لغو آنها به نفع زنان می باشند که در روز روشن زنان کارگر را در ساختمان دادگستری خود به تازیانه می بندد. آنها از جمهوری اسلامی انتظار معجزه دارند و از این نظر عملکرد آنها را باید با افراد عقب مانده متوهم و ساده اندیشی مقایسه کرد که بر این باور اند که بالاخره روزی "امام زمان" از "چاه جمکران" ظهور خواهد کرد! بواقع، هر دو اینها در انتظار معجزه هستند!

تجربه مبارزات زنان و نه تنها زنان بلکه همه مردم ستمدیده ما نشان داده که بدون از بین بردن سیستم سرمایه داری وابسته در ایران که دیکتاتوری و ستم بر زنان جزء ذاتی آن است و بطور کلی بدون بر انداختن بساط جور و ظلم حاکم که جز از طریق مبارزه متحدانه زنان و مردان زحمتکش امکان پذیر نیست، زنان به آزادی و تحقق مطالبات خود نمی رسند.

در سالگرد روز جهانی زن وظیفه همه زنان مبارز است که با درس گیری از تجربه ۸ سال قدرتمداری فریبکارانه اصلاح طلبان حکومتی و آنچه که خود در بستر مبارزات شان کسب نموده اند، اجازه ندهند که چنین افکاری، انرژی مبارزاتی آنها را به کجراه ببرد و صدای زنان زحمتکش تحت الشعاع قدرت تبلیغاتی زنان رفرمیست قرار گیرد. تجربه سلطه جمهوری اسلامی نشان داده است که جز با نابودی این رژیم زن ستیز راه رهایی زنان هموار نمی گردد. پس بیائید در روز جهانی زن، بار دیگر در صفوفی فشرده تر فریاد برآوریم : مرگ بر رژیم زن ستیز جمهوری اسلامی! نابود باد نظام سرمایه داری حاکم بر ایران که عامل همه نکبت ها و نابرابری های موجود می باشد.

گرامی باد ۸ مارچ روز جهانی زن!

هر چه پر توان تر باد مبارزات زنان زحمتکش برای رسیدن به آزادی!

پیروز باد انقلاب! زنده باد کمونیسیم!

با ایمان به پیروزی راهمان

چریکهای فدائی خلق ایران

۱۰ اسفند ۱۳۸۷ - ۲۰۰۹-۰۴-۲۸